

dog den, at retningslinierne for den påtænkte strukturændring forekommer mindretallet forkert, idet den går ud på efterhånden at gøre Grønland til en del af Danmark ikke blot administrativt, men også kulturelt. Mindretallets principielle standpunkt er, at det må være vor opgave at hjælpe med til at udvikle det grønlandske samfund efter dets egne naturlige forudsætninger og ikke blot at efterligne det danske.

Selvom den oprindelige grønlandske kultur har mistet sin balance under indtryk af, at det, som er anderledes end dansk kultur, er mindreværdigt, forekommer det mindretallet urigtigt ikke at forsøge at gengive grønlænderne deres balance ved at prøve at nå frem til en syntese af grønlandsk og dansk kultur, der kan passe for grønlandske sind, i stedet for at gennemføre en så hårdhændet danisering, som lovforslagene er udtryk for.

Det erhvervspolitiske argument for en strukturændring behøver ikke nødvendigvis at medføre de samme konsekvenser, som man har draget i Vesteuropa, og som man nu selv stiller sig tvivlende overfor berettigelsen af.

Mindretallet mener derfor, at det i et århundrede, hvor de indfødte befolkninger rejser sig mod „moderlandene“s autoritet, må være muligt belært af disse erfaringer at undgå de traditionelle kolonipolitiske fejl, som altid synes at have skabt disharmoniske samfund, og gennemføre en kolonipolitik, der sigter på det modsatte og har til retningslinie at udvirke et Grønland, der kan være anderledes end Danmark og dog anerkendes som positivt kulturbærende og ligeberettiget.

Mindretallet er enig i, at man bør skaffe bedre vilkår for den grønlandske befolkning, så den kan få bedre boliger og arbejdsvilkår og en økonomisk mere betryggende tilværelse, og vil også hjælpe til bedre uddannelse for børn og ungdom samt på alle områder være befolkningen behjælpelig med gennem en mere naturlig udvikling at nå et højere erhvervs- og kulturtrin.

Men mindretallet tror ikke på, at de lovforslag, som er forelagt, vil føre til disse mål, og man frygter for konsekvenserne ved at gå så hurtigt frem, som forslagene forudsætter, hvor man i få år vil skrue udviklingen i det grønlandske samfund flere menneskealdre frem.

Mindretallet tror ikke, man vil gøre grønlænderne lykkeligere ved at flytte dem fra de mange bopladser ind til de store kolonier. Ved at forandre et jæger- og fangstfolk, der har levet et frit og selvstændigt liv, til kivfakker i kolonierne tager man det selvstændige initiativ fra dem og gør dem til uinteresserede arbejdere, hvor organisationerne vel skal tænke og bestemme for dem.

De 66 selvstændige kommuner, som nu skal sammenlægges til 13—18 eller måske 24 kommuner, vil medføre, at kommunernes udstrækning bliver meget stor, og det vil være meget vanskeligt for kommunalbestyrelsen at bevare kontakten med beboerne i det store område, og det vil give udstederne og bopladserne en meget ugunstig stilling ved forvaltningen af de offentlige midler.

Mindretallet anerkender den af statsministeren i nærværende betænkning antydede hensyntagen til de af mindretallet fremhævede synspunkter og vil stemme for de stillede ændringsforslag, men kan ikke stemme for lovforslagene og forbeholder sig at motivere sin stilling i tinget ved lovforslagenes 2. behandling.

Et andet mindretal (Evald Christensen) er enig med flertallet i det ønskelige i, at Grønland åbnes, men kan ikke i enkeltheder, på visse områder heller ikke i princippet, tiltræde de foreliggende lovforslag. Mindretallet må beklage, at der er levnet rigsdagen alt for kort tid til at behandle så vidtrækkende lovforslag, og da mindretallet ikke på denne korte tid har set sig i stand til at udarbejde ændringsforslag, må mindretallet ved lovforslagenes endelige behandling i folketinget afholde sig fra at stemme.